

Man gik derefter til:

Første Behandling af Forslag til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 2129).

Formanden: Under denne Sags Behandling vil ogsaa den efterfølgende Sag kunne omtales.

Sagen sattes til Forhandling.

Kirkeministeren (Hermansen): Jeg har hermed den Ære for det høje Ting at forelægge Forslag til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg og Forslag til Lov om Folkekirkens Lønningsvæsen uden for København og Frederiksberg.

Saaledes som Lovforslagene nu foreligger for dette høje Ting, svarer de i alt væsentligt til de Forslag, der er udarbejdet af Lønningskommissionen, og som under Behandlingen i Folketinget kun er undergaaet Ændringer paa ganske enkelte Punkter, og Ændringerne drejer sig ikke om noget særlig betydningsfuldt. Principperne er saaledes de samme, som var fremme i Lønningskommissionen, hvor det væsentlige jo var, at man agtede at sikre Præsterne en Lønforhøjelse, der ikke blot svarede til den, som Tjenestemændene i øvrigt havde faaet, men som tilsigtede at gøre en gammel Uret imod Præsterne god igen, saa at de nu bliver stillet saa nogenlunde paa samme Niveau som de akademiske Tjenestemænd, Præsterne naturligt kunde sammenlignes med, nemlig Gymnasieskolernes Lærerpersonele. Jeg skal nævne de enkelte Ting, som blev forandret under Sagens Behandling i det andet høje Ting.

I Københavnsloven er der foretaget en lille Ændring i § 14, Stk. 2, hvor Maksimumslønnen for visse Organister er blevet hævet fra 3 000 Kr. til 3 300 Kr.

Dernæst er der under Behandlingen i Folketinget foretaget den Ændring i saavel Københavnsloven som den anden Lov, at Provsterne faar et Tillæg til deres Honorarer. Der var det ejendommelige Forhold, at Provsterne var de eneste Tjenestemænd, som overhovedet ingen Løntillæg fik efter Lønningskommissionens Forslag. Det var i og for sig uretfærdigt, syntes jeg, at Provsterne ikke fik nogen som helst Forhøjelse af Lønnen for det Arbejde, de udfører. Provsternes Honorarer var i Forvejen temmelig lave. De var sat til 900 Kr., 1 200

Kr. og 1 500 Kr., alt efter Provstiernes Størrelse. Da jeg af Erfaring ved, hvor meget en Provst har at bestille, saa maa jeg sige, at jeg har altid fundet, at disse Honorarer var særlig lave. Derfor var det mig en Glæde, at Folketingsudvalget forøgede disse Honorarer med 300 Kr. aarlig for hver af disse 3 Kategorier.

Der er en enkelt Paragraf i Lovforslaget om Folkekirkens Lønningsvæsen uden for København og Frederiksberg, som har været meget drøftet, idet den baade har været omtalt i Pressen og været Genstand for en Protestadresse fra en Kreds af Præster. Det er § 77, hvor der er indført en Afskedigelsesbestemmelse for Præsterne. Den Diskussion, der har været ført om denne Paragraf, har for mig at se været lagt op i et Plan, hvor der egentlig ikke var nogen virkelig Begrundelse for at lægge en saadan Diskussion. Den enkle Mening med denne Paragraf er jo slet og ret, at den Præst, som ikke er egnet til at være Præst, og som maaske vilde kunne gøre Fyldest, dersom han bare kom paa en anden Hylde, men som ikke har begaaet noget, der paa nogen Maade ellers kan bevirke hans Afsked, som rent tjenstligt passer sine Sager, men som altsaa ikke burde have været Præst, og som derfor kan komme til at virke som saadan til Skade for sig selv og det Sogn, hvor han er ansat, skal kunne afskediges paa en anstændig Maade. Jeg begriber ikke, at der blandt Præsterne har kunnet rejse sig en saa stærk Opposition imod denne Bestemmelse.

Jeg synes, det er en Fornærmelse mod Morten Pontoppidan at blande hans Navn ind i Diskussionen om denne Paragraf, saaledes som Tilfældet har været. Det er ikke den dygtige, særprægede Præst, det er ikke Enspændernaturen, der maaske har vanskeligt ved at vinde Folkeyndest, Paragraffen vil til Livs. Paragraffen er blevet ændret under Behandlingen i Folketinget. Ifølge Paragraffens første Udformning var der Tale om, at dersom Præsten var kommet i Mod-sætning til det kirkelige Liv paa Stedet, kunde han afskediges. Man fandt, at dette med det kirkelige Liv var en temmelig uheldig Vending, som kunde misforstaaes, saa at denne Paragraf vilde kunne anvendes, hvor der var Tale om Retningsstridigheder inden for et Sogn, og derfor er Paragraffen blevet ændret til den Form, den nu har faaet. Der var ved Forslagets Behandling i Folketinget ogsaa nogle enkelte, der stemte imod denne Formulering, idet man ønskede, at Ordene „det paagældende Sted“ skulde udgaa. Jeg har Indtryk af, at de, der stemte imod Paragraffen, kunde tænke sig at gaa